

۱۸۸ - ای یاران رحمانی عبدالبهاء الحمد لله بفضل بی‌منتهی محفلی تازه برپا نمودید انجمن آراستید و خدمت باستان مقدس خواستید ولی مشروط بان است که در نهایت الفت و محبت با جمیع احبا وحدت و مؤانست جوئید و مانند شهد و شیر آمیخته گردید که من بعد رائحه کلفت استشمام نگرده و متحد باعلاء کلمة الله پردازید و با جمیع خلق بیامیزید و علم وحدت عالم انسانی برافرازید انسان چون از خودی خود بگذرد و در محبت الله محو و فانی شود و نفس خویش را فراموش نماید و هر یک از یاران را بر خود برتری دهد سرور دو جهان گردد و رهبر طالبان غمخوار یاران گردد و سرگشته و سودائی آن دلبر مهربان این چه مقامی است عالی و چه رتبه‌ایست نورانی باید جمیع ما شب و روز عجز و زاری نمائیم و جزع و بیقراری کنیم تا از این جام الهی سرمست شویم